

fra 604,000 til 788,000 Indvaanere, aarlig maa antages at vore med 9 à 10,000 Menneffer, og da denne Tilvaert igjen medfører en tilsvarende Forøgelse af Provindsens Sindsfyge, (efter statistiske Bureaus Opgivelse lidt over 1 paa 1,000 Indvidder, et Tal, der dog af forskjellige Grunde maa anses for at være ikke lidet under det virkelige), saa tør det efter Direktionens Mening med Sikkerhed siges, at Anstalten med sit nuværende Omfang Aar for Aar vil blive mere ude af Stand til at tilfredsstille Trangen til Indlæggelse af nye Patienter, alene paa Grund af Befolkningens Tilvært og uanset de øvrige Omstændigheder, som erfaringsmæssigt bidrage til, at de uhelbredelige Syge i enhver Anstalt lidt efter lidt vore i Antal og optage Pladsen for friske og helbredelige Tilfælde.

Spvad Østifternes Anstalt angaar, der først fra 1ste Oktober 1871 aabnedes for uhelbredelige Sindsfyge, har allerede nu Mangel paa Plads til at modtage uhelbredelige, navnlig 3die Klases Patienter, gjort sig gjældende, uagtet Østifterne have flere kommunale eller for mindre Krefte bestemte Anstalter, der hidtil have kunnet formindste Begjæret efter at stedes til Indlæggelse paa den fælles Anstalt (Stege, Sagtjøbing, Odense Graabrødrehospital). Idet Ministeriet tror at kunne henvisse til en Udtalelse fra Overlægen for den nævnte Anstalt i Anledning af Spørgsmaalet om at neblægge Graabrødre Hospitals Afdeling for Sindsfyge, Ministerialtidenden 1872 Afdeling B., Pag. 134—135, og idet man bemærker, at Spørgsmaalet om denne Afdelings Neblæggelse, paa hvilken der fra Hospitalets Side gjentagne Gange er insisteret, kun er udsat, indtil en saadan Neblæggelse kan tilstedes, uden at Følgerne heraf blive altfor sølelige for Sindsfygeforholdene, skal man kun tilføie, at det af en fra den seneste Tid foreliggende Udtalelse fra den nævnte Overlæge fremgaar, at de ved Anstaltens Udvidelse erhvervede Pladser for Uhelbredelige i 3die Forpleiningsklasse efter Udløbet af Aaret 1872 vare belagte, og at det vel tør antages efter den successive og over et ikke kort Tidrum udstrakte Indsendelse af saadanne Patienter, at i alt Væsentligt rundt om fra de mest trængende og for Forholdene besværlige Uhelbredelige i Østifterne have fundet Anbringelse, men at dette dog ingenlunde gjælder alle Uhelbredelige, idet der tværtimod jævnlig indkommer Anmodninger om Optagelse af Udskillige, som man senere af forskellige Hensyn er bleven træt af at lade blive i de gamle Forhold, hvilke Patienter da Anstalten foreløbig har maattet afvise og stille en fremtidig Vacance i Udsigt, en Udsigt, som Overlægen imidlertid betegner som meget problematiff.

Ministeriet maa efter det saaledes Foreliggende anse det for givet, at der allerede nu er Mangel paa Plads i de tvende Sindsfygeanstalter, at der ikke er Udsigt til, at denne Ulempe vil formindstes, men tværtimod al Grund til at antage, at den vil gjøre sig mere og mere gjældende, og at den navnlig hidrører fra det store, stedsværende Antal af uhelbredelige Sindsfyge, henhørende til 3die Forpleiningsklasse. Om nu end en Formindskelse af Tilgangen eller en stærkere Afgang af saadanne Patienter vilde kunne bevirkes ved det af Direktionen for den nævnte Anstalt foreslaaede Middel, en Forhøjelse af Betalingen for denne Klases Patienter, et Middel, som Ministeriet i Øvrigt selv tidligere har anmodet Direktionen om at gjøre til Gjenstand for nærmere Overveielse, saa maatte det dog erkendes, at der frembyder sig beretigede Indvendinger mod samme, og at det kun kan betragtes som et Nødmiddel, til hvilket man ikke bør tage sin Tilflugt, saa længe det paa nogen Maade er muligt at anvise de Patienter, hvormod der er Tale, Plads under lignende Forhold som dem, Fællesanstalterne frembyde, uden paa den anden Side at lade dem optage den Plads, som efter hele Planen for Sindsfygevesenet dog nærmest bør forbeholdes for saadanne Sindsfyge, hvis hurtigt mulige Behandling giver Haab om Helbredelse.

En saadan Mulighed har Ministeriet troet, at der har frembudt sig, efterat det i de senere Aar har viist sig, at der fandt en meget betydelig Nedgang Sted i Antallet af Fanger i Straffanstalterne, og da nærmere Underjøgelse have maattet vubringe Ministeriet den Overbevisning, at denne Nedgang, der væsentligt maa antages at hidrøre fra, at der i Genhold til Straffelovens mildere Bestemmelser nu idømmes Strafarbejde i et langt ringere Omfang og for kortere Tid end efter den ældre Straffelovgivning, er saa konstant, at der nu vil kunne være Tale om at neblægge en af de benyttede Straffeanstalter og da nærmest den i Genhold til Lov af 19de Februar 1861 i Tiden fra 1861 til 1865 opførte Straffeanstalt i Viborg. Til nærmere Belysning af de saaledes berørte Forhold skal Ministeriet ikke unblade at meddele følgende Oplysninger. Spvad Spørgsmaalet om Nedgang i Fangeantallet angaar, stiller Forholdet sig saaledes: